

Edicions • Se majestad al patio
El factor opina
Del • De casa a casa
En • Alborn
A Vistes-Pes • De l'antigor
De A. B. • Corramunt Agramentines
De B. B. • Reflejos de Agrament
Nuestro personaje
Del País Bern • De la calle al papal
De Ray Barón • ¿Inconsciencia?
Región de la mujer • La hora de la verdad
De Vives Cerdas (R. M. L. C.) • Costa i Borràs
De B. • La Nueva Ley de Educació i Física i Deportes
El Municipio



Sió

N. 30 Año 3
AGRAMUNT
 Agosto 1966



Sió

N. 28 Año 2
AGRAMUNT, Mayo de 1965
 Año 2

SU MAJESTAD EL PATIO

En el momento de escribir estas líneas en la ciudad de Agramunt, el patio de un edificio está en construcción. Hemos transcurrido un siglo de historia y ahora, ya sé lo que me pasa. Me pasa que me siento un poco perdido en un mundo que ha cambiado tanto. Me pasa que me siento un poco perdido en un mundo que ha cambiado tanto. Me pasa que me siento un poco perdido en un mundo que ha cambiado tanto.

Algunos dicen que el patio es un espacio que se crea con el tiempo. Otros dicen que el patio es un espacio que se crea con el tiempo. Otros dicen que el patio es un espacio que se crea con el tiempo. Otros dicen que el patio es un espacio que se crea con el tiempo.



Sió

JUAN B. BOSCH EXPLICA:

Lo que produce la empresa y el propietario de la empresa...

BONIFACI, COMENTA:

¿Es conveniente que el Ayuntamiento haga un Cameller foment?

UNA VISITA EXCEPCIONAL

El Excmo. Sr. Ministro de Información y Turismo, Don Manuel Fraga Iribarne.

¡SET, PREGUNTA!

Los difusores entre pobres i ricos, entre otros i trabajadores, ¿quien crea más graves, Pany 38 e definitament?

MOSEN MIRABET, S'ACOMIADA

Adelantau i gràcies per les bones intencions que t'heu fet passar entre nosaltres.

LA. DRA. ANA BALL, AFIRMA:

«El fill, per petit que sea, acaba si li ensenyes cançons i cançons».

«DE L'ANTIGOR»

Un Temple desaparegut: l'Església de la Mare.

MOSEN ESCURE, HABLE SOBRE:

La Mare de Artisanat.

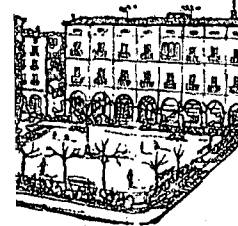
Núm. 133
Año 12

LAZA DEL GENERALISIMO

Si en Berna a cada los proyectos que se remanen de guerra y plenas de las fachadas en este plano, llamado Generalisimo, podemos afirmar que en Berna...

Desde muchos días fue el centro de las diversiones en Berna. Aquí se organizaban sesiones de animación, conchas blancas y con el ambiente que le proporcionaban los días buenos y el Centro Agrament, la plaza cobrada un ambiente que muchos agramentines disfrutaban.

Al transcurso del tiempo se han construido otros locales, algunos para la fiesta y otros para el trabajo. En el momento de escribir estas líneas, el patio de un edificio está en construcción...



Sió

LES PALLARGUES



Vines y huertos grandes que de Berna a otro momento que Berna...

Los terrenos, al pedregal pedregal con vegetación y huertos...

Con el tiempo, el terreno se ha ido cubriendo con edificios...

Los terrenos de Berna...



Sió

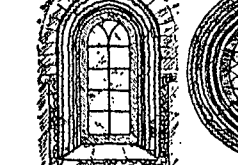
N. 66 Año 6
AGRAMUNT
 Agosto 1969

EMPLO PARROQUIAL DE AGRAMUNT BRITANES



Después de las ventanas que hay en nuestro templo, lo que hace que sea un templo...

En el momento de escribir estas líneas, el patio de un edificio está en construcción...



Castell Blanc

Como indica el nombre por el que se conoce a Castell Blanc es un castillo...

El aspecto exterior resulta muy interesante desde una perspectiva...

Una pequeña capilla, justo al castillo, tiene acceso desde el exterior...

Castell Blanc tiene forma de torre y se abasteca de agua en dos...

En la parte exterior del castillo hay una lápida que dice...



Sió



Sió

AGRAMUNT
Marzo de 1975

El lector opina....

Senyor Director:

Tal com exposa l'«Iset» en la secció "De casa a casa" del darrer número de SIO, crec que els locals de la Barretina han de tornar altra vegada al Poble d'Agramunt. Com i de quina manera és cosa que s'ha d'estudiar però sempre tenint en compte l'opinió de tots els vilatans.

Són varies les idees apuntades i jo, ara i aquí, n'hi afegeixo una altra: una Guarderia Infantil.

Creo que una Guarderia Infantil és cosa que no pot mancar en cap població de les característiques de la nostra Vila. Quan tant es parla dels problemes de la dona en la societat moderna, crec que una de les majors ajudes que se'ns pot oferir perquè ens integrem plenament al món del treball, és un lloc on poder deixar els fills que no tenen l'edat suficient per anar a cap de les institucions amb què compta actualment Agramunt. Són nombrosos els problemes econòmics i socials que pateixen actualment moltes llars de la nostra Vila per aquest motiu.

Creo que aquesta institució juntament amb les altres tres existents faria d'Agramunt la població ideal en qüestió d'enseñament. Cal intentar-ho.

Atentament.

A. N., una mare de família

* * *

Agramunt, 21 de febrero de 1975.

Sr. Director de SIO:

En virtud del artículo 62 de la Ley de Prensa, ruego a Vd. la publicación en el periódico de su digna dirección lo siguiente:

SIO, en su número 131 —Sección QUADERN— inserta la noticia SUBVENCIÓN. Respecto a ello creo conveniente hacer algunas aclaraciones:

1.ª La noticia tiene dos partes. La primera fue enviada por mí. La segunda, de dudosa interpretación, no me pertenece.

2.ª Cuando se ofrece una noticia redactada, juzgo inelegante añadir otros comentarios, desfigurándola, sin consultar previamente con el informante.

3.ª La idea de publicación fue sugerida por el espíritu de la propia Ley de Subvenciones Estatales, que textuamente dice: «La relación de los Centros subvencionados se publicará en la Prensa para su debida difusión y para que todas las familias tengan conocimiento de las cantidades que percibe e. Colegio...»

SIO - Boletín Informativo Municipal

Director: Alcalde Sr. D. José M.º Inglés

Sub-director: Jaime Cuñat Mata

Edita: Ayuntamiento de Agramunt (Lérida)

Imprenta G. Vicens - Guimerá, 15 - Agramunt

Redacción y Administración

Calle de la Plaza, 1 Apartado Correos n.º 10
Agramunt (Lérida)

Suscripción anual: España 120 ptas.

Extranjero 150 ptas.

Número suelto 12 ptas.

Depósito Legal: L. 138-1964

Consecuentemente «La Vanguardia Española» con fecha 17 de octubre de 1973 y «La Mañana» con fecha 14 del mismo mes y año entre otros periódicos, publicaron relación de los centros subvencionados de Lérida. Con igual motivo, el 28 de noviembre de 1974, «La Mañana» volvió a publicar la lista de los centros con prórroga de Subvención, entre ellos el nuestro. No podemos decir lo mismo de SIO, a pesar de que el beneficio afecta a más de 200 familias de nuestra villa y comarca de las que SIO es BOLETIN INFORMATIVO.

4.ª En bien de la verdad, me es duro pero preciso aclarar que en las gestiones para obtener Subvención no ha intervenido autoridad alguna local, como podría desprenderse del comentario añadido a la noticia en su segunda parte.

5.ª No tengo nada contra SIO, antes bien, creo son dignas elogio su continuidad y su importante misión en nuestro entorno comarcal, mas observo que la objetividad en la información de un tiempo a esta parte, no es la mayor de sus virtudes.

Atentamente

Firmado: Inocencio VILLEGAS GIL
Director del Colegio «N.º S.º del Socós»



ACAPULCO
BAR-RESTAURANT
DISCOTECA
AVDA. DE LERIDA Nº 11 Monzón (HUESCA)
TEL 40 01 85

Dirección: RAMON INGLÉS (Crch)

EXPOSICIÓN

Del 27 al 30 de març (Setmana Santa i Pasqua) tindrà lloc a la Biblioteca de la Caixa de Pensions una Exposició retrospectiva de la nostra revista SIO. Les hores de visita seran de 12 a 14 i de 18 a 21, els dies festius, i els feiners de 18 a 21.

També en el mateix local el dia 28, divendres, a les dotze del migdia, l'equip realitzador de SIO explicarà les vicissituds de la revista al llarg dels seus onze anys d'existència. L'acte serà públic i els assistents podran intervenir-hi amb preguntes, suggerències i aclariments.

LA REDACCIÓ

SOLAR EN VENTA en Agramunt
Situado en Bajada Arrabal de Puigvert
Razón: P. Ribó

El traçat de l'autovia Lleida-Palamós per Balaguer, Agramunt i Guissona, ha posat de mal cor a més de quatre veïns de Tàrraga i de Cervera. Expressió d'aquest estat d'ànim ha estat l'editorial publicat a «Segarra», reproduït a «Nueva Tàrraga» i que avui també SIÓ ofereix als seus lectors amb una rèplica adequada. L'autor de l'article de referència pot estar satisfet de la difusió que ha obtingut la seva obra; però no ho hauria d'estar tant si reflexionés serenament sobre les coses pintoresques —d'una manera o altra les hem d'anomenar— que hi aboca a ralç fet i sense mesura. A mi la seva lectura m'ha fet molta gràcia i no he pogut resistir la temptació de posar-hi la culletrada.

Comprenem perfectament aquest males-tar. Si l'anunciat projecte arriba a fi de bé, serà depriment, trist i llastimós que les persones i les mercaderies de les ciutats de Tàrraga i Cervera, per arribar còmodament a l'Europa del Mercat Comú, hagin d'anar a trobar la carretera bona a Agramunt o a Guissona, que ben mirat són viles de segona mà. Serà, repetim, un fet insòlit i deplorable i ja des d'ara els acompanyem de tot cor en el sentiment. I per si els pot servir de consol en la seva pena i de lenitiu en el seu profund dolor, ens permetem recordar que la gent de la Ribera del Sió, des de tota la vida, per agafar el tren hem hagut d'anar a Tàrraga o a Cervera. Avui hi anem amb cotxe; però abans i durant molts anys calia fer el trajecte a peu o amb tartana. I com que aleshores quinze o vint quilòmetres eren quatre o cinc hores, abans d'arribar a destí els vagava d'esmorzar i de fer beguda, i per postres al camí hi havia claperes.

Si l'esmentat editorial de «Segarra» és quelcom més que l'exabrupte d'un senyor ferit en la seva «honrilla» localista, no donaria pas ni cinc cèntims per l'esdevenidor de Cervera. Si el mutis d'una carretera que ja consideraven com a seva ha d'arruïnar la seva comarca, poques agalles i poca vitalitat deuen tenir els cerverins. Voleu dir que serà tant?

A propòsit de la comarca l'articulista planteja unes qüestions geogràfiques de difícil solució. Si la Segarra i l'Urgell estan que trinen, i a Guissona i a Agramunt estan contents, ¿on dintre situarem la Ribera del Sió que fins ara se la repartien l'Urgell i la Segarra? A la millor d'aquesta feta ens donen l'autonomia.

A Tàrraga han estat més vius. «Nueva Tàrraga» s'ha limitat a reproduir l'esmentat editorial, sense responsabilitzar-se d'una manera directa de les opinions allí expressades. Tal vegada perquè els targarins tenen plena consciència de les seves possibilitats i saben que el seu desenvolupament no depèn d'una carretera de més o de menys. Tampoc deuen ignorar que l'afer autovia Lleida-Palamós, més que el calaix els afectarà l'amor propi, i això darrer s'estira i arronça molt.

Podem dormir tranquils que no vindrà cap calamitat apocalíptica. I podem estar segurs que si Agramunt i la seva zona d'influència prosperen, els comerços de Tàrraga no hi perdran res. Ni les representacions de La Passió de Cervera.

ISET

CURSET PREMATRIMONIAL

En el Foment es celebra actualment un curset prematrimonial per a les parelles que s'hagin de casar durant aquest any. Està organitzat pels responsables de la Parròquia i hi assisteixen vint parelles.

ESPORT

L'equip de pilota mà local ha guanyat el Campionat Juvenil Provincial i representarà a la nostra província en el Campionat Regional que tindrà lloc a Palma de Mallorca.

GERMANDAT

La Secció de Crèdit Agrícola de la Germandat, que està composta per 16 socis, ha sol·licitat al Banc de Crèdit Agrícola la Quantitat de dos milions de pessetes.

PARROQUIAL

En el Temple Parroquial ha estat instal·lat, a tall de prova, un nou equip de sonorització. Al mateix temps es fa una enquesta per tal de veure si el nou equip es queda definitivament en substitució de l'anterior.

Posats a renovar es podria començar ja a pensar en fer-ho amb els bancs doncs entre una cosa i l'altra son molts els anys que fa que serveixen. Es clar que la comoditat és una cosa bastant secundària en lloc d'oració.

CASAL

El dia 16 el Casal celebrà l'annual Assemblea General. Els socis respongueren com quasi sempre. Es a dir, malament. Tot just hi assistiren una vintena.

Es de lamentar la manca d'interès que el soci té envers el dret i deure d'expressar-se allí on, i d'una manera plenament democràtica, se l'escoltarà i atendra en tot el que exposi.

LLUM, LLUM, LLUM

Des de fa algun temps la il·luminació dels tres únics carrers, M. Jolonch, A. Guimerà i J. Mestres, que gaudeixen d'una il·luminació com Déu mana, sofreix algunes deficiències. S'encenen quan ja fa molta estona que és fosca nit i s'apaguen quan encara no s'hi veu ni gens ni mica. Es una llàstima... i un perill.

REVISTA

Aquest mes ha sortit el primer número d'una revista gariebé tota confeccionada pels alumnes d'E. G. B. de l'Institut que es titula «Dialogan los 300». Consta aquest número de 13 folis ciclostil·lats i amb un contingut de temes molt diversos.

PENYA BARCELONISTA

El dia 25 i sota la presidència d'en Ricard Vicens, la Penya Barcelonista d'Agramunt i Comarca celebrà l'Assemblea Ordinària corresponent a l'any 1975. Dels acords presos s'informa detalladament en una altra secció del nostre periòdic.

REGANTS

Els regants de la nostra Vila es reuniren el dia 18 per tal de solventar les diferències que els separaven de la Collectivitat número 1. Els reunits sota la presidència dels síndics actuals senyors Josep M.ª Albarada i Joan Romeu acordaren posar-se en regla econòmicament amb l'esmentada Collectivitat.

CRISI (ara sembla que greu) A CA LA VILA

La darrera sessió plenària de la nostra Corporació, celebrada el 28 de febrer passat, ha tingut dues particularitats que la nostra Vila ha rebut amb sorpresa. Una ha estat la presència de 18 persones al ple, fet que ha conferit a aquest el caràcter públic que, dençà de la guerra no creïem havia tingut mai. L'altre ha estat el relleu de dos tinentes d'alcalde, motivat per la idea que tots els consellers puguin passar per aquesta responsabilitat, que així es fa abastable a tothom.

Amb tot, tenim notícies, que semblen certes, que ens indiquen que la nostra Corporació Municipal passa per una crisi, de fet la segona. Els nous tinentes d'alcalde no han acceptat el nomenament, situació que torna a crear una situació delicada dins del Consistori. Sembla que aquesta crisi és més pregona i arribarà a tenir unes conseqüències molt definides.

Agramunt, pel que veiem, segueix la línia de molts altres ajuntaments que, per una raó o altra, també pateixen de crisi.

Assemblea al Casal

El futur econòmic del Casal és esperançador. Aquesta és la impressió que vam treure de l'Assemblea celebrada el dia 16 de febrer, amb una mínima assistència de socis. Només diré que quan s'obrí la sessió, a l'escenari eren sis i a baix solament n'hi havia un: un servidor de vostres. Després va augmentar la concurrència i a l'acabar a dalt eren deu i a la platea divuit. Tot un rècord!

El resultat de l'exercici ha estat satisfactori, s'han pagat totes les factures velles i solament queden pendents algunes de l'any 1974 que encara no els ha arribat el torn. El secret de l'èxit ha estat el darrer augment de les quotes i l'exploració directa del Café. Som actualment 498 socis, una xifra que es manté estable amb poques oscil·lacions. Això vol dir que es va encaixar bé la pujada de les quotes i que, sortosament, no es va produir la desbandada que ens feia por a més de quatre.

Cesaven aquest any com a socis fundadors: Emili Torrents Marquilles i Salvador Camats Nadal. I com a socis accionistes: Pasqual Castellà Vila, Josep Martí Bonastre, Ramon Serra Bertran i Joan Vilarsau Molina. A proposta de la Junta i per unànime aclamació s'elegiren: pel grup de socis fundadors: Emili Torrents Marquilles (reelegit) i Ramon Vilalta Huguet. I pel grup de socis accionistes: Josep Batalla Pujol, Joan Bobet Orrit, Magí Miralles Guasch i Amadeu Padullés Serra.

Gràcies al diàleg que s'establí posteriorment ens assabentarem d'algunes intimitats administratives del Casal. Per exemple: el cafeter, que té al seu càrrec la neteja del local i servei de cambrers, cobra trenta mil pessetes mensuals i li han promès el quatre per cent de tot el que superi les cent mil pessetes de recaudació bruta mensual, exceptuant el tabac. D'ordinari la recaudació bruta és d'unes noranta mil pessetes mensuals, només va ser molt superior per la Festa Major i per Nadal. Si la màquina registradora del taulell del Café no fa cap servei de cara al client, vull dir si cada consumició no ve acompanyada del paperet amb el seu import, és per evitar altres inconvenients no del tot especificats. Solament es podran concretar els beneficis reals del Café una vegada transcorregut un any, llavors es sabran exactament quant pugen els impostos. El televisor en color adquirit recentment costa 90.000 pessetes i es manllevaren els diners a la Caixa de Pensions amb la garantia personal dels membres de la Junta. Hi ha el projecte de fer ball a la Sala-Café, de franc i amb un sistema d'altaveus, els dies festius cap al vespre; encara no s'ha començat i els tràmits i permisos han fet tornar els cabells blancs al President.

El dia 20 de febrer la nova Junta es reüní com de costum per fer la distri-

bució de càrrecs. Tot va anar com una seda, exceptuant algunes absències no del tot justificades, i des d'aquell dia la Junta del Casal està constituïda de la manera següent: *President:* Ramon Berugués Pla. *Vicepresident:* Joan Bobet Orrit. *Secretari:* Josep Bertran Puigpinós. *Tresorer:* Isidre Solé Suria. *Comptador:* Amadeu Padullés Serra. *Vocals:* Josep Batalla Pujol, Antoni Canosa Vidal, Ramon Llobera Soldevila, Manuel Mazón Ribó, Magí Miralles Guasch, Emili Torrents Marquilles i Ramon Vilalta Huguet.

PONS

Penya Barcelonista

El dia 25 d'aquest mes de febrer, es va celebrar al local de L'Avenida l'assemblea general de la Penya Barcelonista d'Agramunt i comarca. El normal en un comentari d'aquesta mena, seria limitar-nos a donar les dades de l'estat de comptes, el nombre d'assistents i les realitzacions efectuades durant l'any juntament amb els projectes que té l'actual junta, tot i seguint important l'esmentat creiem que l'esprít (avui aquesta paraula està molt al dia) que anima a la junta transcendeix totes aquestes dades purament numèriques.

Doncs ens vam adonar que al llarg de l'assemblea, a la què vam assistir, més per obligació que per devoció, cosa que ens hagués sabut greu no haver-hi anat que la Penya Barcelonista a més de fer honor al nom que porta, no faltaria més, va més enllà de dedicar els seus esforços a honorar al Barça i declarar obertament la seva intenció de promocionar l'esport a Agramunt dins qual·sevol·la faceta, supeditada, és clar, als mitjans de què disposa, també és de ressaltar la perfecta organització dels membres de la junta, la seva claretat informativa tant en el que fa referència a l'administració com a la gestió, la seva apertura total, oferint el seu local social a tota mena d'activitat i organització de concursos, creiem nosaltres que això és una política encertada en quant a la captació de socis, en fi una verdadera il·lució de com han de funcionar les associacions esportives, no cal dir que perquè tot això sigui una realitat, és necessari el suport total del soci.

Per acabar, però, donarem unes quantes dades que creiem imprescindibles per aquest comentari. Hi van haver uns ingressos de 151.364'50 pessetes i unes despeses de 140.173 pessetes. En aquests moments, la Penya disposa d'aprox. de 300 socis cantant també amb 29 juvenils i 25 infantils, tenint programat per aquesta temporada un equip juvenil per participar en un torneig i preparant per més endavant un equip infantil.

La Barretina

Llegint l'article De casa a casa de l'Iset, corresponent al mes de febrer, m'han vingut a la memòria aquells fets —que són història— que m'explicaven els meus pares i avis com a resposta a les meves preguntes curioses De qui és aquest local? Què era abans aquest local? etc... Després he vist que en passar el temps, el tema ha tornat a veure la llum i he recordat la necessitat que té l'Agramunt actual d'un lloc d'esplai per a vells i per a joves. D'un local on es puguin desenrotllar tota una sèrie d'activitats culturals.

Quantes vegades hem vist els nostres avis no saber on anar? Tristos i aburrits, sobretot a l'hivern. I que no tenen altra solució que anar-se a tancar als cafès. I també els joves, que no sabem on anar, perquè no tenim un lloc propi d'esbargiment. Sí, és trist, molt trist, almenys per a mi. Ep! Però La Barretina podria ser la solució d'aquest problema de vells i joves.

Per tant, davant aquesta necessitat m'atreveixo a exposar una idea que crec pot ser pràctica de cara a una possible solució del problema. Així doncs, passant al gra, la dificultat més gran que cal superar és en l'aspecte econòmic, ja que són necessaris bastants diners per aconseguir posar a to el local (i més en el moment actual, quan tot va pels núvols —menys els sous).

Ara bé, aquí a Agramunt hi ha una quantitat considerable de jovent que treballa, uns al ram de la construcció, altres de fusters, altres d'electricistes, etc... Llavors tots els joves podríem dedicar unes quantes de les nostres hores d'oci per tal de col·laborar a la construcció i restauració del local. Els materials podrien anar a càrrec d'algunes entitats o institucions de la Vila, o bé es podria fer una col·lecta entre tots els veïns d'Agramunt. (Això després d'haver sondejat l'opinió pública, on, com l'Iset diu, puguessin opinar tots els agramuntins sense distinció d'edat ni de sexe.)

Tinguem amb compte que aquesta idea és totalment subjectiva, i que no intento ni vull suscitar recels, i menys atacar interessos particulars.

Esperem que es trobi una sortida pràctica i de cara al bé comú de tots els agramuntins.

MIQUEL P., un jove d'Agramunt

S.

got
per Josep Ferrer

QUI POGUÉS FER-HO

A André Breton, un home fidel als seus principis

Faràs la teva obra
i allí quedarà.
Es llegirà i mirarà, o no,
s'entendrà o no s'entendrà,
agradarà o no agradarà.
Pot ser que allí quedi
ignorada quasi totalment,
com una pedra
al mig del camí.
Que sols serveix
per que hi ensopegui la gent
i provoqui les ires de tothom,
Que et pensaves doncs?
Escriu pensant i assossegat,
amb calma i serenament.
Escriu, pinta, parla...,
de la mateixa manera
que el vell a l'hort
amb la fanga gira la terra,
posant la mala herba sota
barrejada amb el fem.
I al seu temps,
reposada i millorada,
degudament assaonada,
hi planta l'esquerola,
l'ensiam, la col...
que alimentarà el nostre cos.
Qui pogués fer-ho.

Febrer 1975

Tramitacions,
Automòviles,
Pasaportes y
Expedientes
en genera

Gestoría
FEIXA

Zapateria, 1

AGRAMUNT

Record de la pretèrita Setmana Santa

Es arribada ja la Setmana Santa i a la parròquia es respira un moviment extraordinari: es té d'anar a avisar als fusters per la instal·lació del gran Monument. Aquest era desat a l'església de la Mercè (avui Rectoria) i comencen a portar unes antenes altíssimes; i les llargues graus de fusta amb tota la diversitat d'aquell gran parament.

Es planten aquelles antenes que arriben fins prop de la volta, a més uns grans i altíssims soports per instal·lar la gran escalinata que arribarà fins a la gran Mare de Déu volta d'àngels.

Ja tenen a punt la corriola per pujar un gran domàs, incrustat amb un material especial, allí hi ha unes pintures a l'oli, dos grans àngels que fan guàrdia al Santíssim Sagrament.

Tot això dona al bell mig d'una gran taula on hi haurà un magnífic Tabernacle per posar-hi l'urna del Santíssim. Quan tot això està ja col·locat s'han de cobrir aquelles llargues antenes, des del pla del presbiteri i fins al punt més alt. Són cobertes amb unes fustes, «retaules llisos», i són tallades seguint el mateix dibuix dels grans reis Salomó i David.

Més enlairats hi han dibuixats altres profetes, amb moltes allegories, amb lletres de salms propis de la Setmana Santa. A continuació ho remata l'última escalinata que baixa fins al pla de l'església i amb la barana corresponent a cada cantó.

S'ha de fer constar que tota aquella instal·lació no tenia massa mèrit artístic, solament que el contemplar aquell gran Monument era una cosa espectacular.

Emperò tenia també la seva importància, en especial per la pintura. Els autors d'aquella obra foren, els fusters, un tal Gaspar Cardona i dos fills seus, que vivien a la placeta de l'Om. La pintura la realitzà en Josep Reig, pintor particular, d'en Josep Maria de Siscar. Quan moriren els fusters Cardones, s'encarregaren de la instal·lació del Monument els germans Joan i Ventura Romeu.

Silvestre BONET

Para buen servicio

Funeraria
(Casa Romá)

Rapidez... Economía...

Servicio Oficial único de
EL OCASO, S. A.

Merced, 19 Teléf. 390309
AGRAMUNT

El Urgel y la Segarra en peligro

Un tema candente y discutido es el trazado de la carretera Lérida-Gerona, cuyo recorrido últimamente se ha cambiado.

"Segarra", nuestro apreciado colega de Cervera, en su edición del 15 de febrero, dedica su editorial a este tema, que por el interés común que incluye para ambas poblaciones hermanas en tantos conceptos, nos place reproducir.

En nuestro apresurado y breve comentario publicado en el número anterior del periódico, decíamos que la noticia facilitada por el señor Presidente de la Diputación Provincial del cambio de trazado del previsto eje radial Lérida-Gerona, en el tramo de nuestra provincia, había causado consternación en todos los medios locales.

Por los comentarios leídos en la prensa y recibidos directamente, nos consta que iguales sentimientos de frustración se han generalizado en las Comarcas de Urgel y La Segarra que, una vez más, se sienten marginadas dentro su misma provincia y frenadas en su legítimo afán de desarrollo, al servicio del cual tantos esfuerzos y sacrificios han dedicado.

Efectivamente, el anunciado cambio de trazado de la radial Lérida-Gerona, representa un duro golpe para poblaciones leridanas, como Mollerusa, Bellpuig, Tárrega y Cervera, precisamente todas ellas en expansivo proceso de industrialización, formando conjuntamente una plataforma de relanzamiento provincial cuando las circunstancias lo permitan.

Una de las razones esgrimidas por el señor Presidente de la Diputación al dar cuenta del cambio de trazado, fue la de que por nuestras comarcas ya discurre la carretera N-II. ¿Es realmente, ésta, una razón?

Naturalmente, no estamos en contra, ni mucho menos, que nuevas rutas de comunicación, enlacen no sólo las poblaciones hermanas de Balaguer, Agramunt, Guissona, sino todas las de la provincia. Ojalá la red viaria de las tierras leridanas fuera ejemplo de extensión y conservación. Pero lo que nos cuesta llegar a comprender es que una carretera proyectada desde hace años, perfectamente estudiada y planificada hasta en sus mínimos detalles, ampliamente propagada por todos los medios de difusión, y que, aún hoy, se conoce por Radial Lérida-Gerona, por Tárrega-Cervera-Calaf, de improviso resulte que este trazado no es el más conveniente y que se proponga el de Lérida-Balaguer-Agramunt-Guissona, etcétera.

Si el cambio anunciado por el señor de Sangenis se lleva a cabo, las comarcas de Urgel y La Segarra

en vez de potenciarse, potenciando a la provincia, habrán de resignarse a un triste vegetar, conformándose con su N-II, cada día más saturada y con los «servicios» de RENFE, que también parece haberse casi olvidado que de Lérida a Manresa existe un trazado férreo. ¡Ah! Y con los ramales. Los providenciales ramales, que por el Norte nos podrán conducir a la Radial Lérida-Gerona y por el Sur nos permitirán trasladarnos hasta la autopista del Ebro, y, con un poco más de esfuerzo, a las nieves pirenaicas o a la arena de las playas tarraconenses. Así, utilizando ramales, el problema quedará resuelto, al menos sobre el papel, aunque lo cierto es que, con esta nueva marginación, lo que se conseguiría es que toda la fuerza real y potencial de dos comarcas leridanas que hasta ahora se han esforzado para evolucionar y desarrollarse, alcanzando importantes metas, estando preparadas para atender las necesidades del futuro, se queden «encorsetadas» entre nuevas fuerzas de expansión y dispersión, con su carretera N-II quizás sí un poco descongestionada y una vía férrea un mucho más anticuada.

El nuevo trazado permitirá potenciar, si se lleva a cabo, otras comarcas, otras poblaciones leridanas, pero a costa de arruinar o casi, a comarcas y poblaciones, también leridanas. Precisamente las que hoy ya son realidad y seguridad de futuro.

Quizás estemos equivocados o nos hallamos incapacitados para comprender las «razones» que avalan este cambio en un proyecto de envergadura y tanta trascendencia para nuestras comarcas. Pero aun reconociendo nuestras limitaciones, nos atrevemos a elevar nuestra voz haciendo pública nuestra razón y la más respetuosa protesta por el proyectado cambio. Hágame en buena hora, la carretera Lérida-Balaguer-Agramunt-Manresa, pero respétese el trazado inicial que una a Lérida, por Cervera-Calaf, con Gerona. Y si fuera posible, complétese dicha vía radial con más carreteras en la provincia. Y cosérvense mejor las ya existentes.

En cierta ocasión, hace ya años, escribíamos en estas mismas páginas un comentario sobre las «carreteras que separan», refiriéndonos a tramos de nuestra comarca que se hallaban intransitables. Hoy desgraciadamente podríamos repetirlo, si el proyecto anunciado por el señor Presidente de la Diputación de Lérida se lleva adelante, con el agravante de que, en este caso, sería una carretera que además de separar, marginaría y arruinaría. Y, con el corazón en la mano, decimos que ni el Urgel ni La Segarra, o más concretamente, ni Mollerusa, ni Bellpuig, ni Tárrega, ni Cervera, se lo merecen.

Y estas comarcas, Urgel y Segarra, y las indicadas poblaciones, son comarcas y poblaciones leridanas. Entrañablemente, y orgullosamente, leridanas.

Hemos reproducido un texto publicado en el semanario NUEVA TARREGA, n.º 1594 del pasado 22 de febrero, por considerarlo de interés para nuestros lectores.

Guissona es Segarra Agramunt es Urgel

Una atenta lectura de esta Editorial nos ha llevado a una serie de conclusiones, las cuales creemos necesario comentarlas.

Sentimos no estar de acuerdo con «Segarra», ya que su comprensible amor a Cervera le ha llevado a ver la realidad más desde un punto de vista emotivo que veraz.

Ya el titular de la Editorial nos ha parecido un poco alarmista, pero no ha sido hasta leer «...sentimientos de frustración se han generalizado en las Comarcas de Urgel y La Segarra que, una vez más, se sienten marginadas dentro su misma provincia...», que nos hemos quedado verdaderamente sorprendidos, confusos, dudando de haber interpretado correctamente lo leído. Que nosotros sepamos, Guissona pertenece de lleno a La Segarra, como también: Torá de Ribregós, La Manresana, Sanaüja, Ivorra, Les Pallargues, etc. En cuanto a Agramunt, aunque de vez en cuando tengamos veleidades independentistas proclamando ser de La Ribera del Sió, oficialmente pertenecemos al Urgell. Por todo ello creo sería cuestión de matizar estos «sentimientos de frustración generalizados».

Por otro lado, para un lector poco versado en nuestra geografía comarcal, podrá parecerle que esta fatídica línea Guissona-Agramunt-Balaguer pasa a miles de kilómetros del anterior trazado, cuando en realidad són: 15 kms. los que separan Cervera de Guissona, 16 kilómetros Tárrega de Agramunt y 21 kms. Mollerusa de Balaguer, ya en la comarca de La Noguera.

Con una amplia visión de futuro y a falta de otras razones, el sólo hecho de que en tan pocos kilómetros como nos separan pueda haber, en su día, dos medios de comunicación tan importante como la Nacional II

y una Radial, a nuestro colega «Segarra», nos parece, tendría que satisfacerle en grado sumo esta potenciación general de nuestras comarcas, él tan preocupado por ellas. El hablar de «arruinar comarcas, encorsetamientos», nos huele a cortina de humo que encubre intereses locales y no deseo real de bienestar para todos.

Nosotros comprendemos que cada cual, hasta cierto punto, se interese por sus problemas, pero sin desvirtuar la realidad y sin lamentaciones. Puestos en este plan, Sió como «Segarra» pueden esgrimir, con mayor causa, sus «marginaciones», su «triste vegetar», pues no dispone de ninguna N-II ni vía férrea, con carreteras deficientes y otras no realizadas que más que «separar», aíslan.

Nos imaginamos que el señor Presidente de la Diputación habrá tenido más de «una razón» para realizar este cambio, ya que dispone de más amplias perspectivas sobre las necesidades, presentes y futuras, de la provincia y, un proyecto realizado hace años puede no ser válido hoy.

Nos place sentirnos llamados «poblaciones hermanas», pero más nos gustaría ser tratados como tales: dialogar, entendernos. Sentarnos en la misma mesa y repartirnos equitativamente el pastel y no tenernos que conformar, casi siempre, con las migajas.

Una vez expresado nuestro particular parecer, sólo nos resta pedir a nuestro colega «Segarra», no tome nuestras palabras como motivo de agravio. Somos partidarios de hablar claro, como personas responsables, como verdaderos hermanos que en un momento dado pueden mostrarse bruscos, pero sin guardar rencor ni, mucho menos, desear rencillas para un futuro.

BREU RECORDATORI DE «SIÓ»

Amb els seus onze anys d'existència SIÓ té ja la seva història. I com totes les coses importants —relativament importants— posseeix també quelcom de prehistòria. Era per allà l'any 1952 quan es va començar a parlar de fer un periòdic local amb el nom de SIÓ, Agramunt tenia tradició en aquest sentit i no faltaven «letraferits» disposats a fer de les seves; però dificultats de tipus administratiu van avortar el primer intent. Hagueren de passar dotze anys abans de veure la llum el primer número de SIÓ, que neixia pel març del 1964 carregat d'il·lusions i amb promeses de futur. Just és fer constar que aleshores era alcalde de la Vila en Manuel Mazón Ribó i Conseller de Cultura en Josep Simó i Fusté. I que SIÓ s'oferia al públic agramuntí com a Butlletí d'Informació Municipal, amb el patrocini legal i econòmic de l'Ajuntament.

Formaven part del primer equip de redacció, per ordre alfabètic: Joan B. Bosch Potensà, Ramon Creus Boncompte, Jaume Cots Solé, Antoni Pagès Dalmau, Lluís Pons Serra, Josep Simó Fusté i Guillem Viladot Puig. Més endavant s'agregaren a l'equip alguns representants del clergat parroquial, d'una manera especial mossèn Antoni Mirabet, vicari, i mossèn Francesc Sabaté, ecònom. I també en Jaume Brils Fauria.

Uns anys més tard l'equip es reduí per diferents causes, uns s'absentaren de la Vila, altres deixaren de participar en la tasca comuna, almenys d'una manera habitual, i es pogué escriure amb tota veritat que «...l'equip de SIÓ és tan reduït, que si falla un sol element ja no pot parlar-se d'equip». No hi faltaven col·laboradors per omplir les pàgines de text; però el cos de redacció solament el componien en Lluís Pons i en Ramon Creus.

Aquest estat de coses no podia durar i s'aprofità el canvi en l'alcaldia a l'estiu del 1969 per buscar-hi una solució. En Lluís Pons va manifestar al nou alcalde, en Josep Maria Inglés Mortés, el seu propòsit de deixar la direcció pràctica del periòdic que fins aleshores anava al seu càrrec. Aquesta determinació irrevocable d'en Pons va provocar la busca de nous elements, la redacció fou ampliada i quedà constituïda provisionalment per Joan B. Bosch, Jaume Cots, Jaume Cuñat Mata, Ramon Creus, Lluís Pons, Domingo Roig, Guillem Viladot i el Vicari de la parròquia. I com a representants femenines les senyoretetes Agnès Escolà Gasol i Núria Sera Prats. Un any més tard, amb data 21 de setembre del 1970, acceptada definitivament la dimissió d'en Lluís Pons com a sots-director, es va formalitzar oficialment la redacció amb els seqüents senyors: Jaume Cuñat Mata, Ramon Creus Boncompte, Jaume Cots Solé, Josep Farreny Ortiz, Guillem Viladot Puig i Núria Sera Prats. Tots els altres quedaren com a simples col·laboradors.

Posteriorment, al 1972, s'incorporaren a la redacció Josep Bertran i Puigpinós, Jaume Bonet Boix i Pere Mora Giribet. I per haver-se absentat de la Vila deixà de formar-ne part la senyoreta Nuri Sera. Des de fa un parell

d'anys en Lluís Pons Serra torna a col·laborar en la confecció del periòdic d'una manera continuada i efectiva. Avui l'equip de redacció de SIÓ està constituït oficialment de la següent manera: Director: Josep Maria Inglés, alcalde. Sots-director: Jaume Cuñat Mata. Consell de Redacció: Josep Bertran Puigpinós, Jaume Bonet Boix, Jaume Cots Solé, Ramon Creus Boncompte, Josep Farreny Ortiz, Pere Mora Giribet i Guillem Viladot Puig.

* * *

Fins a la promulgació de la vigent Llei de Premsa i Impremta SIÓ es regia per les normes que hi havia establertes, amb la Intervenció d'algun periodista professional a efectes legals. Amb la nova Llei, SIÓ quedà definitivament com a Butlletí d'Informació Municipal, propietat de l'Ajuntament d'Agramunt. La marca SIÓ fou inscrita al Registre de la Propietat Industrial amb el n.º 527.642 amb data 9-4-68. L'endemà, el 10 d'abril de 1968, l'Ajuntament fou inscrit en el Registre d'Empreses Periodístiques amb el núm. 576. Al no tenir cap periodista professional a l'abast i tractar-se d'una publicació local, s'acceptà com a Director l'Alcalde de la Vila. El primer Director en aquesta nova etapa fou en Manuel Mazón i el Sots-director en en Lluís Pons Serra. Des de l'agost del 1969 que es produí el canvi de l'alcaldia, SIÓ té com a Director en Josep Maria Inglés Mortés i en Jaume Cuñat Mata com a Sots-director.

* * *

Des del primer número SIÓ disposa d'unes seccions fixes que formen com l'estructura de la publicació, Seccions que han tingut més o menys durada, que han desaparegut, que s'han transformat, que han tornat a reviuire... Examinant la col·lecció del periòdic hi trobaríem de tot. Entre les de més durada o de més relleu podríem esmentar «De l'antigor», que va escriure el senyor Joan Viladot fins a la seva mort, al març del 1973. El noticiari local escrit en castellà, amb el títol «Album» i firmat per «Xic»; noticiari que des de l'octubre del 1970 s'escriu en català, amb el nom de «Quadern» i amb la signatura col·lectiva «SIÓ». «De casa a casa», per «Iset». «Ver y pensar», de Joan B. Bosch. «Calle Mayor», per «NOEP». «Sense malícia», per «Bonifaci». «Páginas de la mujer», per «Teresa». Les informacions esportives de Jaume Brils. I les nombroses narracions literàries d'en Guillem Viladot sota diferents títols: «La gent i el vent», «L'arrel de panical», «Text-68», «Text-69», «Pam i pet», etc. Des de fa bastants anys la informació pluviomètrica a càrrec, primer d'Antoni Farré i després de Diosdado Pont. I des de sempre l'acudit gràfic d'en Creus, les notes demogràfiques i la informació municipal. Darrerament se n'hi ha afegit de noves i volem fer menció de «Granet de pebre». —ara «Got»— per Josep Farreny; «Cruïlla», amb diferents signatures; «Salvatge Terra, Homes cansats», per Jordi Guasch, etc.

Durant els tres primers anys, SIÓ portava editorial; però després es va deixar córrer. La peculiar organització de SIÓ, amb la direcció oficial encarnada en l'alcalde, i la realització pràctica a càrrec d'uns elements sense gairebé cap vinculació amb l'Ajuntament, feia difícil l'expressió d'una línia editorial coherent i representativa.

Els primers anys les portades es dedicaren a editorials i sumaris. Després s'hi han publicat diferents sèries de temes, amb dibuixos d'en Creus i un comentari adient: Carrers i defores de la Vila, pobles de la comarca, detalls del temple parroquial i finalment les Masies, sèrie que encara continua.

Les planes centrals s'han dedicat sempre al que cada mes s'ha considerat més important i digne de relleu. Hi han sortit entrevistes, reportatges, grups d'articles, taules rodones, i darrerament «La nostra gent», galeria de tipus agramuntins.

* * *

La tirada de SIÓ ha augmentat progressivament al llarg dels anys, avui és d'uns vuit-cents exemplars. La meitat de les subscripcions es queda a la Vila i l'altra es reparteix arreu del món, com podrà veure el lector en el quadre que publicuem en un altre indret. També es ven a les llibreries locals.

SIÓ l'ha imprès sempre en Gaspar Vicens Teixidó, primer a la Impremta Pera, que tenia al seu càrrec, i des del juliol de 1970 en la seva impremta pròpia.



ELS SUBSCRIPTORS DE «SIÓ»

Amb motiu de l'Exposició que es celebra a la Caixa de Pensions i com a commemoració d'aquest fet, hem recollit unes dades que creiem interessants i curioses, si més no per saber on va a parar el «Sió» que surt de la Vila.

Ací hi trobareu el nombre de suscriptors, els locals i els forans, i també el repartiment per professions. Ho hem fet en vuit apartats que hem considerat els més encertats, sense necessitat de matisar massa.

Subscriptors d'Agramunt	326	50 %
» Comarca Agramunt	40	6 »
» Lleida i Província	72	11 »
» Resta de Catalunya	174	26'5
» Resta d'Espanya	14	2 »
» Andorra	14	2 »
» Europa	17	2'5
» Sud-Amèrica	2	—

El repartiment per activitats és el següent:

Industrials	66	10 %
Obrers	193	29 »
Empleats	115	17'5
Pagesos	82	12'5
Comerciants	58	9 »
Artesans	20	3 »
Professionals	13	2 »
Sense classificar	112	17 »

COL·LABORADORS DE «SIO»

Oferim al lector una relació de totes les persones, d'Agramunt i de fora, que han col·laborat a «Sió» fins al 31 de Desembre de 1974. Hem exceptuat les Cartes al Director i les firmes amb inicials.

Agelet, Josep (Mossèn)
Ager
Alcalà, Antoni
Alterachs, Domingo
Andrés
Añé, J.
Añé, R.
Argelich, Jaume
Argilasa i Ripoll, Emili
Balcells, Josep
Ball i Casades, Josep M.^a
Ball, D.^a Anna
Berenguer del Puig
Bergues, Ramon
Bernaus, J. (Montclar)
Bertrán i Puigpinós, Josep
Blavia de Suares, M.
Boncompte i Masses, F.
Bonet i Boix, Jaume
Bonet, Silvestre
Bonifaci
Bosch, Joan
Bosch, M.^a Dolors
Brils, Jaume
Camins, J.
Canosa, Jaume
Canosa, Ramon
Cantor del Sió
Carreras, J.
Casals i Muntada, Ramon
Cases, Francesc
Cases, J. (Puigvert)
Castarlenas, Marina
Castellà, M.^a Teresa
Cepero i Salat, Carles
Ceral
Cortés i Oriol, Ramon
Cots i Solé, Jaume
Cots i Solé, Montserrat
Cots i Solé, Xavier
Creus, Ramon
Cristeta
Cuchi i Corts, J.
Cuñat, Jaume
Curia i Corts, Emili
Díaz, Jaumina
Edil
Escolà, Agnes
Escué, Ramon
Esteve, Castellón
Farrás, F.
Farreny, Josep
Feixa i Puig, M.

Felip i Brufau, J.
Fornons, Lluís (Mossèn)
Gepas
Gina
Granados, Joan
Guasch, Jordi
Gutiérrez, Ramon
Iaia
Inglés i Mortés, Josep M.^a
Iset
Jiménez i Torrecilla, J.
Josep, (Mossèn)
Jovell, Isidre
Jovell i Grau, Salvador
Letamendi, J.
López i García, Joaquín
Lladonosa, Josep
Maite
Marquilles i Fà, Núria
Marquilles, Josep
Marsà i Bernaus, Isidre
Martorell i Suria, Jaume
Mazón i Ribó, Manuel
Mercé
Mestre i Farré, Octavi
Mirabet, Anton (Mossèn)
Miró i Rosnal, Josep M.^a
Monterroso, Pau
Montserrat
Mora i Giribert, Pere
Nemus
Noep
Novell i Balagueró, Joan
Padrinet
Padullés, Amadeo
Padullés, Josep
Pagés, Antoni
Parcerisa i Santacreu, Pere
París i Villalta, Xavier
Parleta
Peretó, Joan
Pilar de les Perdius
Pina
Pinós, Josep M.^a
Poca, M.^a Teresa
Polo i Silvestre, M.
Pons i Serra, Lluís
Pont, Diosdado
Potrony, M.^a Dolors
Pretor
Puig i Querol, J.
Puig i Querol, Josep

Puig i Ribera, Joan
Querol i Calvis, Joan
Rahola, Roser
Raimunda
Ramon
Reñé, Candi
R. I. (Mafet)
Ribera, Pere
Ribó i Bonet, Josep M.^a
Ribó, Pere
Ricard, Josep M.^a
Roig i Balasch, Domingo
Roqué, Ramon
Roqué, Josep M.^a
Ros i Pijuan, Ferran
Sabaté, Francesc
Saboya, Antoni
Sala, Josep
Sánchez Luna, Blai-Miquel
Sans, Gabriel
Sans, J.
Sans, Ramon
Sans, Teresa
Sans i Xandra, Ramon
Santos de Gil
Sargatal, Alfredo
Satorres, Gregori
Saura, M. A.
Sera, Núria
Simó i Bosch, Josep R.
Simó i Fusté, Josep
Soldevila, Josep
Solé i Puig, Núria
Sra. de V.
Tallavi, Fco.
Torrens, Emili
Torres, Candi
Torres, Ramon Hno.
Vall i Marsà, Josep (Bellver)
Vallverdú, Josep
Vica
Vicens i Carbonell (R. M. I. C.)
Vicens, Pere
Vicens i Solé, M.^a Socós
Vidal, Georgina
Viladot i Puig, Guillem
Viladot i Puig, Joan
Viladot i Puig, Jordi
Villalta i Blanch, Jaume
Villegas, Inocencio
Xic
Zenit

Comerç JOAN ESCOLA

Guimerà, 3

AGRAMUNT

Papers pintats de les millors Cases

COLOVALL - SHART - LANCEL, PRESTIGI

Extens assortit d'obsequis per a Llistes de Boda
Cristalleries, Vaixelles, Porcellanes, Làmpares, etc.

FERRETERIA - PINTURES - Estanteries Metàliques

Estación Servicio Agramunt

Pista - Terraza - Piscinas - Discoteca - Snack-Bar

Restaurante

Teléfonos 390202 y 390802

Sección Engrase y Lubrificantes

Segon Aniversari

Al complir-se el segon aniversari de la mort del senyor Joan Viladot Puig, vull honorar la seva memòria amb la publicació de la poesia que porta per nom "La nostra Miranda". He escollit aquesta perquè tal vegada és una que més li agradava. Aquesta preferència puc atribuir-la a que el senyor Viladot era un enamorat de la natura, i també perquè el peu d'aquest montícol li serví de passeig amb companyia de la seva esposa (E. P. D.) durant una colla d'anys.

Quasi juraria que el noranta per cent dels joves de la nostra Vila, no saben on és. Els d'una edat que passen la seixantena ho saben bé prou, ja que recorden que era el baluard de resistència d'aquelles pedregades que els dijous a les tardes s'entaulaven entre els nois de Puigverd i els de la nostra Vila.

Afortunadament aquelles baralles han desaparegut totalment. Podem alegrar-nos de què així sigui.

La nostra Miranda

«Del meu recull»

Si pugueu dalt la Miranda
i esteneu els ulls al Vol,
Veureu davant la gran plana
que us omple el cor de consol.

Els sembrats tots plens d'orgull
aixequen sa tendra branca,
prometent un any curull
d'aquell fruit que el pagès guarda.

Aquell verd color bonic
en cap tros veureu que hi falla,
«Tot això és un país ric»
dieu llençant la mirada.

Aquest any de sementera
fem que tingui altre parió,
que de blat a la vostra era
n'hi haurà en abundor.

Tot això part de Marina
i si es mira a sol ixent,
veureu que és una mina
de riquesa floreixent.

Alts i plans plens de boscuria
en aquest indret veureu,
això és riquesa que dura,
riquesa que ens dona Déu.

Poblets i masos puntegen
amagats dins el boscam,
aquestes coses s'envegen
si al cor hi ha un poc de flam.

Girant l'esquena a Marina
tenim davant nostre Montsec,
allà també cosa fina
també masos i poblets.

Bosc i conreu amb abundància
adornats amb raig de sol,
per xò senten enyorança,
els qui llenen lluny el vol.

Veureu ramats que pasturen
sembla els bens, borralls de neu
els pastors poc els aturen
ja que el serrat és tot seu.

Es veu tractors fumejant
que regiren el conreu,
i els ocells voletejant
dalt de l'espai que és ben seu.

Veureu una llarga filera
guardadora d'un tresor
que a la gent que té al darrera
d'esperança els omple el cor.

Faig al·lusió a la gran secla
que en diem «Canal d'Urgell»
jo no sé si hi ha riquesa
que tingui espectacle més bell.

Veniu-hi fills d'Agramunt,
veniu a nostra Miranda,
que els d'ací ja estem a punt
per dar-vos forta abraçada.

Si eixes coses bé s'albiren
des del poble d'Agramunt,
que marxin els qui deliren;
mes riquesa, no la vull!

Josep SOLDEVILA

Salón Riart

BELLEZA Y ESTETICA
PARA LA MUJER.

- MAQUILLAJES
- Depilación a la Cera
- MANICURA

Guimerà, 14 Agramunt

MOVIMIENTO DEMOGRAFICO

MES DE FEBRERO

DEFUNCIONES:

Miguel Torres Farrás	dia 3	67 años
Dolores Inglés Oromi	> 4	84 >
Juan Pons Martí	> 8	82 >
Manuela Rodríguez	> 8	75 >
José Rovira Selva	> 14	83 >
Luis Guixé Solé	> 15	79 >
Pedro Brils Rovira	> 22	7 >

LLUVIA CAIDA EN EL MES DE FEBRERO

Dia 6	11'3 litros m. ²
> 10	3'2 >
> 11	11'5 >
> 14	1'2 >
Total	27'2 litros m. ²

El Observador: DIOSDADO PONT

TAPIZADOS DE COCHES Y MUEBLES
TAPICERIA RECASENS
Plaza Pozo, 6 Tel. 390140 AGRAMUNT

UNA TROBALLA

Aquests dies, tot escorcollant l'hemeroteca d'Estudis Lleidatans —altrament anomenada, per una folia circumstància, «Estudis Ilerdenses»—, m'he topat amb diversos articles concernents a la nostra Vila. De bon antuvi vaig desitjar treure còpia de tot allò que trobava, però degué a la feina que em suposava aquesta pretensió, vaig deixar de banda la meua ambició. Solament he fet algunes fitxes dels articles més remarcables que he vist.

Així com es publica a SIO alguns articles costumistes i «històrico-locales» que, sense altra pretensió que la d'evocar uns fets passats, omplen les satisfaccions de tots els lectors; així també, crec que seria positiu donar notícia en SIO d'aquells articles i escrits que els nostres prohoms de la Vila publicaven als periòdics i a les revistes lleidatanas abans que esclatés la guerra.

A més, i al marge d'això dit fins ara, penso que podria ser interessant el fer un estudi seriós i intel·ligent de totes les revistes que s'han arribat a publicar a la nostra Vila d'Agramunt: «El Catxepí», «Justícia i Llibertat», «Ressorgiment», «La Comarca del Sió» i àdhuc «Lérida Farmacèutica» (1). Cal dir que a l'hemeroteca provincial solament disposen del nostre «Ressorgiment» i del número 7 de «Lérida Farmacèutica»; de les altres revistes n'ignoren l'existència. Fóra bo saber quines persones d'Agramunt disposen d'exemplars de les revistes esmentades i, fins i tot, que això es publicués a SIO perquè tothom ho sabés.

Sota aquestes quatre línies, reprodueixo un escrit que he trobat a la revista «Lleida» (2). Em penso que pot ser per molts lectors una interessant descoberta; per altres, de segur que serà la reviscolança d'un passat que cada dia resta més llunyà.

«DE LES NOSTRES COMARQUES (3) AGRAMUNT

*Ha circulat aquests dies aquest manifest:
"Als aimants de la cultura, i als homes de bona voluntat.
Companys:*

Una gran campanya per a vèncer l'espectre de l'analfabetisme s'està lliurant arreu de la nostra terra, campanya que tindria de merèixer la simpatia de tots els homes cultes i dels que, sense ésser-ho desitgen elevar son nivell fins allà on els sigui possible.

Si que voldríem, en fer aquesta crida en pro del que tant ens manca, que les nostres humils firmes oferissin una més gran garantia per a merèixer el crèdit i la confiança que es necessita per a l'obra que perseguim, mes els nostres pocs anys.—i més en l'època que acabem de travessar— només podem oferir-vos que l'entusiasme i la bona voluntat que batega en nostres pits joves posats al servei del que creiem convenient i que ens mou a demanar ajuda al homes de bona voluntat.

Tenim l'esperit inquiet i amb la vostra cooperació ens proposem formar una agrupació on trobi aixopluc tot aquell que tingui ànsia de saber, de superar-se i en fer-ho ens sembla que tan sols complim un deure que tots tenim.

Volem fomentar la cultura, per a fer els homes més comprensius, més respectables, més comedits, més virtuosos, més justos, lliures d'esperit, vertaders ciutadans.

Volem acabar amb l'indiferentisme que el nostre jovent mira les coses que més ens interessin.

Volem que l'obrèr —el més mancat de mitjans materials, vingui a nosaltres, també obrers— per a que capaci i compregui el que li convé.

Volem, en fi que tots vingueu amb nosaltres, ja que, entre tots, podem fer més digna i més gran nostra vila.

Llegiu el programa adjunt i, si us agrada, allisteu-vos, que en fer-ho complireu el deure d'ajudar els vostres germans a superar-se a l'ensens que ho fareu vosaltres.

PROGRAMA.

La finalitat d'aquest grup serà:

Admetre a tot aquell que sigui aimant de la cultura.

Donar conferències públiques a base d'homes de prestigi.

Preocupar-se de les coses locals d'ordre moral en el sen-

tit d'enfocar-les en lo corrent de les idees que evolucionen en el món. També de les materials que redundin en bé de la població.

Entaular polèmiques verbals i escrites entre el seus associats, sobre d'un fet, d'un article o d'un llibre, la idea, la valor literària, científica o moral que contingui, per treure'n entre tots el màxim profit.

Fer treballs literaris dissertant sobre un tema prèviament escollit; quins treballs a l'ésser llegits entre els agrupats, seran comentats i corregits els seus defectes a fi de perfeccionar-se en els mateixos.

Donar una sèrie de peroracions a càrrec dels associats que desitgin agafar hàbit per a parlar en públic.

Donar lliçons i representacions teatrals d'aficionats, les quals ens ensenyaran de procedir correctament en la vida privada i social.

Propagar la cultura física pels mitjans més intensos: i que despertin menys la bèstia, tals com l'excursionisme, els exercicis gimnàstics naturals, etc.

Combatre tot el que vagi contra el bon sentit, el que perjudiqui a la població, les injustícies comeses a qui sigui, la ignorància, la coacció, el cabdillisme, els abusos, etc., etc.

Defensar i felicitar tot el que mereix honor tal.

Agramunt, abril de 1950 (4). — Joan Carrera Batalla, Gabriel Sans Xandra, Jaume Valls Mases, Francesc Bonet Ortiz.

Per allistar-vos a un dels firmants."

Poc vull afegir. Solament constato que el jovent de l'any trenta, potser més encara que els joves d'avui, tenia un afany de fer alguna cosa positiva, com una «campanya» tenia ganes d'elevar l'esperit per tal d'adormir «la bèstia»; tenia un afany terrible de fer... Va trobar obstacles per realitzar-se? Què va passar? Es va aconseguir alguna cosa?... Fóra bo que ens ho expliquessin els mateixos que ho van viure.

Els joves de l'any 1930 i els joves del 1975 tenen alguna cosa que els vincula, un afany comú. I això no és cap particularitat. Si busquem en els joves d'altres èpoques probablement també trobarem aquest afany.

JOAN, un jove d'Agramunt

NOTES:

(1) No enumero les revistes per ordre de cronologia. D'aquestes en dona una idea, encara que vaga, el llibre:

Torrent-Tàpies, *Història de la Premsa Catalana*, Vol II, Edit. Bruguera, Barcelona, 1966.

(2) *Lleida*, Setmanari polític defensor del front únic d'esquerres, número 124, 17 de maig del 1930; pàg. 14.

(3) Vull fer constar que el català d'aquest escrit està força reeixit, malgrat hi hagi alguna falta. L'any abans de la Segona República, si bé les normes d'en Pompeu Fabra estaven del tot establertes, encara hom incorria en molts barbarismes i faltes ortogràfiques; aquest no és el cas. He transcrit l'article fil per randa, tal com l'he trobat.

(4) 1950 és tal com hi posa a la revista. Error fàcil de resoldre, ja que aquest número de *Lleida* és del 1930; per tant hauria de dir: 1930.

Leñas y Carbones

F. Santamaría e Hijos

Santa Esperanza - Tel. 390387

EL CATALA A L'ESCOLA

Fa alguns dies vaig llegir a la premsa quotidiana una notícia que tenia un gran interès i transcendència per tots els lleidatans, igual que per molts altres que, encara que no siguin d'aquí, almenys ho mereixen. La notícia era que el Delegat d'Educació de Lleida va anunciar que a partir de principis d'any s'impartiria l'ensenyança de la llengua catalana a tots els centres de la província.

Això em va produir una sensació d'alegria, al mateix temps que una mica d'enveja, ja que a partir d'ara el joves col·legials tindran la possibilitat de conèixer la seva llengua, la catalana, a la que fins ara molts hi hem estat marginats.

Però després d'aquesta alegria, m'ha vingut la decepció, puix quan he mirat si aquesta tasca s'havia portat a terme en els nostres centres d'estudi de la Vila, he vist que la resposta era negativa, excepte algun curs d'un centre. Per això, voldria pregar a tots els qui s'encarreguen de l'ensenyament que, ara que legalment és possible, portint a terme l'ensenyament de la nostra llengua. Per tal que això que ha mancat a les generacions de la postguerra, ho tinguin les tendres generacions que ara floreixen.

Crec que la importància d'ensenyar a les persones amb llur llengua no cal discutir-la. Aprendre la llengua a la que hom

està vinculat per la terra, pels costums, per la història... Tot això pot permetre a la llarga una millor capacitat d'enteniement i d'expressió. No deixa d'ésser un trauma aprendre les lliçons amb una llengua que hom no parla, que en principi hom desconeix. Quans infants no entenen allò que llegeixen o aprenen de memòria?

Adhuc té importància per aquells que no són d'aquí, ja que això podrà permetre la coneixença de la nostra llengua i, a la llarga, una millor compenetració, vinculació i integració a la nostra terra que també esdevé seva.

Com a data curiosa, vull fer esment d'una nota que he llegit en unes estadístiques sobre l'ensenyança, on, per una majoria del noranta per cent, es preferia l'ensenyament amb la llengua materna.

Si bé, encara no es poden ensenyar totes les assignatures en català, fóra positiu que almenys, als nostres centres de la Vila, es donessin unes classes de català a la mainada. Hi ha pobles veïns que ja ens passen al davant en aquest aspecte.

PEPBUR, un jove d'Agramunt

Exclusivitats * Draperia Anglesa i Francesa
Camises - Corbates - Articles Home

Sastreria Univers

Tailleur Sastre

Roda. Carlemany, 79 - Tel. 21286 LES ESCALDES
Valls d'Andorra

Antonio Montané Farré

Maderas del País y de Importación
Aserradero Mecánico en Las Bordas

Calle Piedad, 25

Teléfono 21

BOSOST (Valle de Arán)

L. COMENGE

PINTOR - DECORADOR

EMPAPELADOS - MOQUETAS - CORTINAJES

Avda. J. Mestres, 7 - 2.º

AGRAMUNT

Teléfono 39 02 08



FIBAL

Sastrería y Confecciones para Caballero y Niño

Plaza del Pozo, 14 Teléfono 39 07 36
AGRAMUNT

ROS ROCA S.A.

LA INDUSTRIA
DEL REMOLQUE

Per exemple, Pizarro

Això de la «opinió pública» em té fora de to. Cada dos per tres, hom es troba amb l'afirmació contundent de que lo blanc és negríssim i lo negre és com la llet... I a callar, perquè la cosa fa fortuna i tothom tira per allí. El que em fa rodar més el cap és, però, la manca absoluta d'arguments-arguments que facin un mínim digerible aquestes postures massives dels «òrganos de opinió» arreu del món. Per exemple. Tenim l'entredó entre moros i jueus a l'Orient. El «òrganos...» pontifiquen que els jueus s'han de retirar dels territoris guanyats a llurs adversaris, perquè els tancs no són un títol correcte de propietat. Amen. Es dona, però la casualitat de que, quan els tancs actuen a les ordres del camarada Timoschenko o del «tovaritch» Jukoff, cruspint-se zones substancials de Finlàndia, d'Alemanya o de Polònia, o liquiden, a sang i foc, les Províncies Bàltiques... ah, la cosa s'accepta com lo més normal del món: ningú xista: tothom parla despreocupadament de Kaliningrad, com si res, en lloc de Königsberg... I, mentre els reiterats «òrganos de opinió» abominen de les bombes yanquis sobre Hanoi, comprenen pietosament les massacres de Saigon a mans de les bombes nordvietnàmiques.

I, com aquestes, mil i una: Rodèsia-Congo, Sudàfrica-USA, URSS-Espanya, *et reliqua*.

Com que entre els redactors i lectors del nostre SIÓ hi ha un bon grapat de «cervells», gent que saben molt bé el peu que calcen, he pensat de parlar una mica d'algun tema que hagin ventilat tots els mitjans de comunicació, i sobre el que s'hagin pronunciat massivament en un altre sentit. Acabaré amb una interrogació que em plauria que algú m'aclarís.

Enceto la conversa amb un assumpte molt del nostre temps: el colonialisme.

França, Portugal, Espanya, Anglaterra... són països que han tingut «finques» fora de casa, han fet inversions més enllà de llur territori pairal: han posseït colònies.

—Sí; i cal acceptar que prou s'han enriquit bona cosa amb els productes d'aquelles terres. I han comès barbaritat a desdir. I han abusat dels negres, dels indis, de les índies...

—D'acord.

—Ergo...

Ergo: «la borrica tiene sabañones». Vull dir que la cosa no és, potser, tan senzilla com un rondalla de bons i dolents, de lladres i civils.

Us heu parat a pensar què eren, en quin estadi cultural es trobaven les colònies quan els «imperialistes» hi posaren el nas? Per citar un exemple ben aprop nostre, podríem parlar d'Amèrica (i no em sortiu ara, per favor, amb la tonteria de què els Castellans van «decapitar» la civilització aborigen; us considero prou intel·ligents i preparats com per a saber a què atendre-us quan us topeu amb llibres «d'història» firmats per anglesos o francesos). Allí, la nostra gent el que van trobar fou una munió infinita de tribus diferents, grups, famílies, subgrups... isolats els uns dels altres, en un desconeixement total de tot el que hi havia més enllà del seu nas, i que vivien (vivien?) en un contexte cultural molt similar al dels nostres rebesavis del Neolític. Fem excepció (i... hi hauria molt a dir de dues o tres tribus que s'havien instal·lat al centre de Mèxic i al Perú: els Aztecas i els Inkas, gent que podríem comparar, més o menys, als Hitites o Caldeus; societats organitzades a base de quatre senyors-amos de tot (inclús de les persones), i a llur servei, una turba innombrable d'esclaus conreadors de les terres del senyor i constructors forçats dels grans monuments que encara perviuen, amassats amb mars de llàgrimes i, també, de sang. Imperis que, en temps dels nostres Reis Catòlics, desconeixien el ferro, la reu, els adobs; cultures en les que els sacrificis humans massius eren pràctiques habituals... Tret d'aquests «imperis»... zero!

Quan arribaren allí Colomb i els seus aventurers, feia molts mil·lenis que el primer gorila, més o menys mec, s'havia

establert en aquelles contrades, i... fins on s'havia arribat? fins a nivells tan ínfims com els dels actuals papuesos. Mentre que, com qui diu, als quatre dies de l'arribada dels castellans, allò era absolutament desconegut. En menys d'un segle, Amèrica canvia de cara de dalt a baix: en lloc d'aldees de fang i ramatge, s'aixequen grans ciutats modernes per conte de tribus disperses de pescadors i caçadors, trobem comunitats organitzades de pagesos, menestrals, escriptors (recordeu Garcilaso...), juristes on tot es reduïa a ritus màgics i bruixots de tribu, hom bastirà les primeres impremtes, les primeres escoles, les primeres Universitats de les que sorgiran molt aviat estols d'advocats, metges, enginyers, bisbes... I, en quatre segles mal comptats, de la selva se n'haurà fet un Continent civilitzat: Mèxic, Cuba, Argentina, Xile, Paraguai... seran la collita d'aquesta sembrada.

No vull pas dir que assassinar Kauolikan, poso per cas, fos un servei a Déu (tampoc ho devia ser, en el seu dia, destruir Numància; amb tot, sort en vam tindre...) no creieu, però, que se'ls feu als Araukans un bon servei a l'incorporar-los a un estil de vida realment culte i digne de persones com ho era (amb totes les seves limitacions) el de l'Europa d'aquells dies?

Ara bé; Espanya (o Castella, si ho preferiu), el país imperialista de que estem parlant, «creà» realment Amèrica com a tal, a força de sang, de coratge, d'immenses despeses i sacrificis. Tot això podem considerar-ho una inversió que, segons els canons civilitzats, és just que rendeixi uns beneficis. A favor de qui?, dieu. Doncs, bona cosa a favor d'aquells «lladres i depredadors sistemàtics», i, immensament més, abrumadorament més a favor dels territoris «saquejats» que avui són el que són (al cap i a la fi, estan bona cosa més avençats que els Abissinis, poso per cas) degut a l'acció heroica, tenaç, i mantes vegades desinteressada (vegi's les Leyes de Índias, la labor del sacerdot de Verdú, Pere Claver...) d'aquells quatre bojos de Colomb, de Cortés, de Pizarro... que dugueren a bon terme l'obra més audaç i temerària, l'obra més esplèndida i grandiosa que l'Home ha realitzat des de que el món és món.

Tot això, en la mida convenient, (apliqueu-ho a França, Anglaterra, Portugal, Bèlgica...

Qui ha «fet» Tunícia? qui el Canal de Suez? qui Estats Units o Canadà? qui els grans centres de Singapoore o Dakar o Argel? qui ha arrencat de les entranyes del desert el petroli que mou el món? qui ha incorporat a la civilització immensos territoris del planeta? Els negres de les selves africanes, potser? o els beduïns del desert o els indígenes de la Polinèsia? Sabeu prou bé qui realitzà aquelles gestes. I tots aquells estols de tècnics, de conqueridors, de marins temeraris, d'investigadors i científics, d'aventurers, de missioners... els hem de considerar, NOMÉS que com un escamot de bandolers? Només han robat? només han fet mal? No han aportat res de positiu? Cal, només, maleir-los, escupir-los-hi a la cara, amb tot el verí, la paraula denigrant, la paraula fatídica: IMPERIALISTES!?

ESCUE



MAQUINARIA AGRICOLA

JOSE MARTORELL

II CAMPIONAT LOCAL D'ESCACS

Degut a l'èxit alcançat en la passada temporada amb l'organització d'un Campionat d'escacs local i en el qual quedaren guanyadors en primer lloc el senyor Joan Puig, seguit del Doctor en Miquel Suarez, s'ha cregut convenient portar-ne a terme un altre a fi també d'estimular i donar a conèixer entre la nostra joventut la magnificència d'aquets esport.

Els resultats aconseguits fins ara són els següents:

Primera Jornada

Camins, 0 — Farreny, 1
 Cuñat, 1/2 — Puig II, 1/2
 Ribera, 1/2 — Bergués, 1/2
 Puig I, 1 — Suárez, 0
 Solans, 0 — Fontanet, 1
 Añé, 1 — Viladomat, 0
 Brils, 1 — Piulats, 0
 Descansa: Castro

Segona Jornada

Viladomat, 1 — Brils, 0
 Fontanet, 1 — Añé, 0
 Suárez — Solans (aplaçada)
 Bergués, 1 — Puig I, 0
 Puig II — Ribera (aplaçada)
 Farreny, 0 — Cuñat, 1
 Castro, 1 — Camins, 0
 Descansa: Piulats

Tercera Jornada

Cuñat, 1 — Castro 0
 Ribera — Farreny (aplaçada)
 Puig I, 1/2 — Puig II, 1/2
 Solans, 0 — Bergués, 1
 Añé, 0 — Suárez, 1
 Brils, 0 — Fontanet, 1
 Piulats, 1 — Viladomat, 0
 Descansa: Camins

Cuarta Jornada

Fontanet, 1 — Piulats, 0
 Suárez, 1 — Brils, 0
 Bergués, 1 — Añé, 0
 Puig II, 0 — Solans, 1
 Farreny — Puig (aplaçada)
 Castro, 0 — Ribera, 1
 Camins, 1 — Cuñat, 0
 Descansa: Viladomat

Quinta Jornada

Ribera, 1 — Camins, 0
 Puig I — Castro (aplaçada)
 Solans, 1 — Farreny, 0
 Añé, 0 — Puig II, 1
 Brils — Bergués (aplaçada)
 Piulats, 0 — Suárez, 1
 Viladomat, 0 — Fontanet, 1
 Descansa: Cuñat

(Continuarà)

El desarrotllo de les partides tenen lloc a la Sala Cafè del Casino Agramuntès.

Jaume CUÑAT MATA



Si compara,
 elegirá

CHOCOLATES **Viladós**

CHOCOLATES JOLONCH

No ens minorem

*Puc dir que no recordo res,
 el temps sense nosaltres, qui el mesura?*

*Com un vailet que juga a trucar portes
 marxo volant, només voldria,
 —si s'obre alguna porta—
 que mai no trobin
 la mà que abans els demanava almoïna.*

*Si udola el vent, que trobin sempre
 tancades les finestres.
 Terra cremada trobin
 els lladres que amunteguen
 el fruit de nostres mans.
 Escolto sempre la paraula neta
 del cec Vident, que diu:*

*En el silenci llarg de catacumba
 apreng els mots dels nostres morts
 i beso el nom escrit en cada llosa.*

*No sé el que volen dir
 tantes cançons al vent
 d'aquest jovent que puja,
 si puja sense arrels.*

*En els foscos camins
 de pau, netes les mans,
 es pot trobar la llum
 que diu la veritat.*

*No ens minorem,
 que la raó la tenim tota.*

Gregori Satorres

FUNERARIA J. TORNÉ

PANTEONES — LAPIDAS

MARCOS DE ACERO INOXIDABLE

(de la Casa Serrano de Barcelona)

CORONAS de FLORES, naturales y artificiales

ARCAS DE ZINC

Exposición al natural a la atención del público

TRASLADOS A TODA ESPAÑA

Servicios para los asegurados a

EL OCASO, S. A.

Y recuerde...

CALIDAD Y PRECIOS SIN

POSIBLE COMPETENCIA

Circunvalación, 4
 Arrab. Puigvert, 62

Teléfono 39 08 62
 AGRAMUNT (Lérida)



El Municipio

El Ayuntamiento Pleno y la Comisión Municipal Permanente, en sesiones celebradas durante el pasado mes de Febrero, adoptaron los siguientes acuerdos:

APERTURA CUENTA DE CREDITO

Solicitar de la Caja de Pensiones para la Vejez y de Ahorros la apertura de una Cuenta de Crédito para la adquisición de un vehículo para el servicio municipal de recogida de basuras.

EXPEDIENTE URGENCIA CONSTRUCCION DOS PISTAS DE TENIS

Aprobar el expediente de excepción de los trámites de concurso o subasta para la construcción de dos pistas de tenis en el Campo Municipal de Deportes a fin de poder percibir la subvención de 474.963 pesetas concedida por la Delegación Nacional de Educación Física y Deportes.

IDEM INSTALACION ALCANTARILLADO Y AGUA ZONA COMAIN

Aprobar el expediente instruido para la instalación de alcantarillado y agua potable en la zona Comain.

IDEM CALLE NTRA. SRA. DEL SOCOS

Aprobar el expediente instruido para la instalación de los servicios de alcantarillado y agua potable en la calle Ntra. Sra. del Socos.

RESOLUCION DE LA ALCALDIA

Para una nueva estructuración de la Corporación se dispone el cese de los Tenientes de Alcalde D. Ricardo Vicens Borges y Don Jaime Bonet Boix y nombrando para los citados cargos a D. Pedro Brils Solé y D. Jaime Jovell Marsá.

SERVICIO RECOGIDA DOMICILIARIA DE BASURAS

Ante la deficiente prestación del servicio se acuerda cancelar el contrato formalizado en 22 de febrero de 1974 con D. Juan Bertrán Pujol para la prestación de dicho servicio

DESIGNACION DEPOSITARIO

Se acuerda encomendar las funciones de Depositario al Concejal D. Jaime Jovell Marsá, previa aceptación de la renuncia que por asuntos personales hace D. José Antonio Alcalá Llop.

LICENCIAS DE OBRAS

A D.^a María Ros Lluelles para ampliación del almacén que posee en Travesía del Horno.

A D. Arturo Bertrán Baella, para obras de cimentación en un solar sito en Camino de Doncell con destino a la posterior construcción de una Vivienda de Renta Limitada.

A D. Genaro Romeu Rosell, construcción de la parte trasera del solar de la calle Arrabal de Puigvert a fin de ponerlo en línea con los patios colindantes.

A D. Juan Comabella Fort, construcción de un edificio de Renta Limitada Subvencionada en calle Instituto.

A D. Ramón Creus Boncompte, pavimentar el jardín de la casa sita en calle Castillo.

A D. José Pont Planes, obras interiores en casa de su propiedad sita en calle Castillo.

A D.^a Teresa Puig Guasch, para cercar con valla un solar en Carretera de Preixens.

A D. Pedro Suria Camats, reparación tejado casa Arrabal San Francisco,

A D. José Boncompte Jové, reparación vallado parte posterior casa sita en Avda. Agustín Ros.

A D. José M.^a Inglés Miralles, obras interiores casa Plaza Generalísimo.

A D. Pedro Palomino Oropesa, obras interiores casa Calle Castillo.

TOMA DE AGUÁ Y CONEXION ALCANTARILLADO

Autorizar a D. Arturo Bertrán Baella la conexión de agua y desagüe a la red de alcantarillado, en Camino de Doncell

ALCANTARILLADO

Se autoriza la conexión a D. Manuel Mayoral Alavedra del edificio en construcción en Plaza del Pozo.

PADRON DE BENEFICENCIA

Aprobar el padrón de Familias Pobres del término municipal con derecho a asistencia benéfica sanitaria.

PARADA FERIA

Autorizar a D. Antonio Abelló Puig la instalación de una caseta de tiro y un volador infantil, durante la Fiesta Mayor de Septiembre.

Idem a D.^a Claudia Morera, de una pista de coches de choque durante la segunda quincena de Marzo y Fiesta Mayor de Septiembre.

INSTALACION CIRCO

Autorizar a los Hnos. Amorós Silvestrine para la instalación de un Circo entre los días 5 - 15 de Septiembre próximo

ALUMBRADO COOPERATIVA VIVIENDAS

«VERGE DEL SOCOS»

Conder la autorización para la puesta en marcha del alumbrado público de la misma.

CUENTAS Y FACTURAS

Se han aprobado varias por un importe total de 247.139 pesetas.



¡ATENCIÓN SEÑORA!

*Guarde limpia su ropa,
es mejor y está preparada
para cuando la necesite.*

Es un consejo de

**Tintorería
salas**

Sió, 29

AGRAMUNT